

Štev. 4.

V Ljubljani, 1. mal. travna 1911.

Leto XII.

Želja.

Peruti čaj v višavi šum,
skrivnostno razodetje,
budi se spev, budi se cvetje
in v prsih bolnih nov pogum,
kipeča moč in volja —
kot spev škrjančkov iznad polja!

V valovih žarkov je nebo
nad zemljo se sklonilo
in z neizmerno silo
strnilo se v pomladi z njo ...
Glasno pojejo ptice,
in cvetke nam jasniyo lice!

En cvet samo pomlad mi daj,
daj ptičko, gaj zeleni,
na radost pošlji meni
v srce en žarek solnčni vsaj! —
Odgrni stezo eno,
za srečo zlato, izgubljeno ...

Čez goro, šam bi šel valov
za ptičko zlato — srečo,
da v dni jo mojih ječo
ponesem v radost si domov. —
A vzdih srce razdvaja —
ni steze več nazaj iz raja!

Fran Žgur.

